

(Above) *The First Lake Ski Jump at Hollyburn Ridge north of Vancouver at the Hollyburn Pacific Ski Club Tournament, 1930*

(Ommund Ommundsen Collection, courtesy Peter Ommundsen and the Hollyburn Heritage Society)

VANCOUVER

N O T E S

Hollyburn Mountain, north of Vancouver has a colourful Swedish history. The mountain is part of what is today Cypress Park and the Nordic ski area above West Vancouver.

In the early 20s, Rudolf Verne from Stockholm, decided to create a ski area near a newly logged site close to Cypress Creek at the 2 500 feet level. In 1924, at the invitation of Verne, Eilof Haxthow and Eric Ahlberg started a "restaurant" in one of the abandoned buildings. They promoted the ski area by having Saturday night dances here.

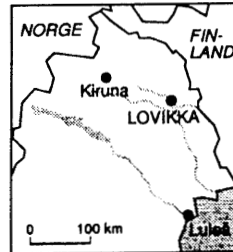
In 1926, with the help of other Swedes, they moved an existing cookhouse, by horse and stoneboat, to the 3 000 ft. level by First Lake on Hollyburn Ridge, where it stands today. The reason for this move was there was more snow here. Three of the men, Oscar Persson (Pearson) from Leksand with cousins Anders Israel (Andrew Irvine) and wife Stina, and Olle Andersson, back-packed and also used a horse for all the carrying and hauling. Using logs from the clearing they made, they built numerous small log cabins, which slept 8, for rental.

Some of these cabins still exist. Across the lake from the lodge, they built a ski jump with outrun over the lake, finishing near the entrance to the lodge. For summer fun they dammed the lake and built a raft with an

Lovikkavantar Traditionen

S Lovikkavantarna är hetare än någonsin. Hos många yngre tonåringar är de ett måste. På Internet finns flera adresser som erbjuder stickbeskrivningar. Och i byn Lovikka i Norrbotten är den senaste vidareutvecklingen "yuppievanten" utan tumme - för mobiltelefoner.

Lovikka ligger vid Torne älv några mil norr om Pajala. Här bodde i början av seklet Erika Aittamaa och stickade vanliga vantar åt de rikare i byn. En vinterdag 1892

träffade hon en hästkarl som frös om händerna. Erika tog hand om den obearbetade ull som han hade med sig för att sticka honom ett par varma vantar.

Hon spann ullen till ett garn så tjockt att vantarna blev alldeles för styva och otympliga för att kunna köra en häst med.

I ett försök att få vantarna mjukare blötte hon dem, lade dem i sitt knä och bultade dem med en käpp.

Försöket lyckades och lovikkavanten var född.

Senare ersattes käppen med kardor. Vantarna blev ännu mjukare och varmare när man började rugga upp både in- och utsidan. För att göra vanten populär bland samerna broderade Erika vantens krage i färgerna rött och gult.

I byarna runt omkring spred sig snart ryktet om de varma vantarna.

När behovet av vantar var mättad i omgivningarna sökte man nya mark-

nader. Ett par skickades till prinsessan Sibylla som tog på sig vantarna när hon tillsammans med prins Gustaf Adolf besökte skidspelen i Boden 1933. Militärerna fick upp ögonen för vantarna och lade in en beställning. Snart blev vantarna kända i hela Sverige.

Befolkningen i Lovikka klarade sig igenom krisåren mycket tack vare sina vantar. Även de arbetslösa männen satt hemma och stickade - något som de inte gärna talade om offentligt.

Så dök frågan om patent upp. En lärare hjälpte Erika Aittamaa att söka patent men när patentbrevet kom mot en lösen på 30 kronor löste hon aldrig ut.

1961, tio år efter Erikas död lät husmodersföreningen i Lovikka inregistrera namnet som varumärke.

I Lovikka stickas vantarna än i dag. Det är ingen enkel konst att göra denna vante. Ullen skall kardas och spinnas, sedan tvinnas garnet med fyra trådar och stickas med dubbelvikt garn, d.v.s. åttatrådigt. Kragen stickas vänd. När vanten är färdigstickad, tvättas den i handjumbet vatten med tvåltvättmedel, kramas och ruggas med en handkarda på båda sidor, ett arbete som tar ungefär en timme. Sedan broderar man kragen. De handstickade vantarna är försedda med ett sigill som visar att det är en äkta Lovikkavante stickad efter Erika Aittamaas grundmönster av kvinnor mantalsskrivna i byn..

(Above) *Olle Andersson, Oscar Persson, and Anders Israel in front of the Hollyburn Ski Camp, circa 1931* (Nordal Kaldahl Collection, courtesy Rosemary Clapham and the Hollyburn Heritage Society)

upper and lower diving board. They worked hard and partied hard. In 1946 Persson, Israel and his wife, and Andersson returned to Sweden after their development had been sold to the Burfields.

Amazingly the lodge still stands and despite alterations much of the handiwork of the Swedes is still visible. **Denise Fiala**

The author remembers how her father, a Swede, took us "up the hill" in the early 30s for a day of fun in the snow. After hiking from 14th & Marine Drive in West Vancouver, arrived at by ferry, we reached the trailhead at 22nd & Rosebury, to begin toiling up the trail and arrive at Hollyburn Lodge about 2 1/2 to 3 hours later. Dad would be invited into the kitchen cum apartment "så de kunde prata lite svenska och dricka kaffe tillsammans."

After our sandwich lunch by the fireplace, we three youngsters went skiing, sharing 2 pairs of cross country skis, much too long but they had been cheap! As teenagers we stayed a few Saturday nights a winter in the "dorms" at the lodge, boys downstairs and girls upstairs. In our 20s we ended up renting/owning cabins. ♦